

Додаток 1

Принципи медичної етики

Стосуються ролі медичних працівників, особливо лікарів, у захисті ув'язнених та затриманих від катувань та іншого жорстокого, нелюдського або принизливого ставлення чи покарання

Прийняті Генеральною Асамблеєю ООН,
Резолюція 37/194 від 18 грудня 1982 р.

Принцип 1

Працівники охорони здоров'я, особливо лікарі, в обов'язки яких входить медичне обслуговування ув'язнених і затриманих, зобов'язані забезпечити їм захист фізичного і психічного здоров'я та лікування такої ж якості й стандартів, які надають особам, які не є ув'язненими або затриманими.

Принцип 2

Грубим порушенням медичної етики, а також злочином, згідно з чинними міжнародними документами, є активна чи пасивна участь працівників охорони здоров'я, особливо лікарів, у діях, що мають ознаки участі, співучасті, підбурювання або спроби здійснення тортур чи іншого жорстокого, негуманного або такого, що принижує гідність, ставлення або покарання.

Принцип 3

Залучення медичних працівників, особливо лікарів, у будь-які професійні стосунки з ув'язненими чи затриманими, мета яких виходить за рамки евакуації, захисту чи поліпшення фізичного і психічного здоров'я пацієнта, суперечить медичній етиці.

Принцип 4

Медичні працівники, особливо лікарі, порушують медичну етику, якщо вони:

а) застосовують свої знання та навички для допомоги у допитах ув'язнених і затриманих таким способом, який може мати негативний вплив на фізичне або психічне здоров'я або стан цих ув'язнених або затриманих, і який суперечить відповідним міжнародним документам;

б) засвідчують чи беруть участь у засвідченні придатності ув'язнених або затриманих до будь-якої з форм поведження чи покарання, які можуть мати негативні наслідки для їх фізичного та психічного здоров'я, і які суперечать відповідним міжнародним документам, або якщо вони беруть

участь у вчиненні такого поводження чи покарання, яке суперечить відповідним міжнародним документам.

Принцип 5

Порушенням медичної етики вважається участь медичних працівників, особливо лікарів, у будь-яких заходах, спрямованих на упокорення ув'язненого чи затриманого, окрім випадків, коли необхідність таких заходів визначена виключно медичними показаннями та міркуваннями захисту фізичного чи психічного здоров'я або безпеки ув'язненого чи затриманого, інших ув'язнених чи затриманих або їх охоронців, і якщо ці заходи не загрожують фізичному чи психічному здоров'ю ув'язненого/затриманого.

Принцип 6

Вказані принципи не можуть бути проігноровані з жодних причин, навіть за умов надзвичайного стану.

Декларація про захист усіх осіб від катувань та іншого жорстокого, негуманного або принизливого ставлення або покарання подана на с. 517.

Декларація про захист усіх осіб від катувань та іншого жорстокого, негуманного або принизливого ставлення або покарання

**Прийнята Генеральною Асамблеєю ООН,
Резолюція 3452 (XXX) від 9 грудня 1975 р.**

Стаття 1

а) У цій Декларації катування — це будь-які дії, якими особі навмисно завдають сильного болю чи страждань, фізичних або психічних, здійснені офіційною особою або за її підбурювання з метою отримання від цієї або третьої особи інформації чи зізнання, покарання особу за дії, які вона вчинила або в яких її підозрюють, або залякування цієї чи інших осіб. Вони не включають біль чи страждання, що виникають через або у зв'язку із законними примусовими заходами, наскільки це сумісно із Мінімальними стандартними правилами поводження із ув'язненими.

б) Катування — це підвищена та навмисна форма жорстокого, негуманного або принизливого поводження чи покарання.

Стаття 7

Кожна держава повинна забезпечити, щоб усі випадки катувань, визначені у Статті 1, вважалися злочинами, згідно із кримінальним законодавством. Те саме стосується всіх дій, які класифікуються як участь, співучасть, підбурювання та спроби вчинення катувань.

Подана тут інформація отримана з Офісу Верховного комісара ООН у справах людини (Женева, Швейцарія).